У цьому номері

★ *1. Привітання Перця від усього серця тим, хто і „дома і замужем“. (Стор. 2).*

★ *2. Чому люди освічені діють як варвари досвідчені. (Стор. 3).*

★ *3. Як „точки“ розставити, а клякси вивести. (Стор. 4—5).*

★ *4. Про показову безгосподарність. (Стор. 9).*

★ *5. Як у Тернополі гроші зафутболили. (Стор. 10).*

Мал. БЕ-ША

ПРИПЕРТИЙ ДО СТІНКИ

— Признавайся: ти ще довго нас обіцянками годуватимеш?

перець

№ 14 (433). РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1960

Не дуже довгий, але дуже актуальний лист, в якому річ іде про товаришів, котрі «замужем і дома».

Цей лист можна адресувати голові колгоспу «Україна», Коростенського району, Житомирської області, шановному товаришеві Луценкові.

Його можна адресувати голові колгоспу «Перемога», того ж таки району, тієї ж таки області, шановному товаришеві Кондратенкові.

Його можна адресувати голові колгоспу імені 17 партз'їзду, того ж таки району, тієї ж таки області, шановному товаришеві Трубчанінову.

В не меншій мірі цей лист стосується голови колгоспу імені Леніна, того ж таки району, тієї ж таки області, не менш шановного товариша Остапчука.

От усіх їх чотирьох я персонально вітаю, усім чотирьом по-дружньому гукаю:

— Здоровенькі були, дорогі товариші! Моє вам шануваннячко, моє вам найщиріше привітаннячко!

Чому я вам пишу, чому я вас турбую?

Відповідаю: на це є в мене дві причини.

Причина перша. Мені пишуть, мене турбують колгоспники, які обрали вас головами своїх артілей. Послухайте, шановні товариші, що пишуть колгоспники артілі імені 17 партз'їзду про свого голову І. Д. Трубчанінова. За браком місця я не зможу повністю навести їхнього листа, а викладу лиш основні його місця.

— Коли ми обирали районного прокурора товариша Трубчанінова головою свого колгоспу, то ми твердо вірили, що він переїде в наше село з усім своїм посімейством, оселиться в нас, як кажуть, всерйоз і надовго, а ми вже під його безпосередньою орудою постараємось працювати так, щоб по всій Житомирщині про нашу середняцьку Михайлівку гучна слава пішла, щоб про неї кругом заговорили: «Ти бач, як двинула вперед Михайлівка! Он як люди за хазяйство та за культуру взялися! Еге, спробуй тепер наздогнати Михайлівку, як вона всім потилицю показала!»

Але йде час, а наш голова щось не збирається переїжджати в село. Минає півроку, минає рік, а голова весь час у мандрах, весь час міряє дорогу від Михайлівки до Коростеня та від Коростеня назад до Михайлівки. Ми йому радимо: «Час уже, Іване Дмитровичу, переходити на осіле життя, досить уже вам кочівником бути. Давайте ми збудуємо вам добру світлицю, перевозьте з Коростеня своє посімейство та й ставайте вже корінним михайлівцем. Так воно й для діла краще, й для вас, і для вашої сім'ї. Уяви собі, Перче, і слухати не хоче. Хоче бути замужем і дома. А сам знаєш, що з такої житейської комбінації ніколи і ні в кого чогось путнього не виходило.

У такому от плані пишуть про товариша Трубчанінова колгоспники артілі ім. 17 партз'їзду.

У такому ж приблизно плані пишуть колгоспники і про вас, шановний товаришу Остапчук!

І про вас, шановний товаришу Кондратенко!

І про вас, шановний товаришу Лупенко.

І правильно пишуть!

Тепер причина друга. Якось я спитав знаменитого нашого колгоспного вожака Макара Онисимовича Посмітного:

— Скажіть мені, Макаре Онисимовичу, чи можна отак колгоспами керувати, сільське господарство піднімати?

Макар Онисимович відповів коротко і ясно:

— Отак керувати — це однаково, що через скло мед лизати.

А потім, посміхнувшись, лукаво, додав:

— Уяви собі, Перче, що б з того вийшло, якби твої редактори жили в Києві, а ти видавався в Одесі чи Харкові?

Макар Онисимович остаточно переконав мене в тому, що голови колгоспів, які хотять бути замужем і дома, багато не втнуть, будь у них палата розуму, будь вони найздібніші організатори. Можна бути хорошим надомником-шевцем, можна бути добрим надомником-кравцем, але бути хорошим надомником-керівником — не можна. Як той казав, — а дудки!

Пишу вам цього листа з тією метою, щоб і вас, товаришу Лупенко, переконати в цьому. І вас, шановні товариші надомники на Житомирщині і поза Житомирщиною сущі.

Інших намірів у мене не було й немає Запевняю вас від усього серця. Прийміть і так далі.

Від вашого ПЕРЦЯ.

ЩО БУВАЄ, ТО БУВАЄ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Гнилий фрукт у хорошій упаковці.

ЧЕРЕЗ ВОДУ ПОГОРІЛИ

Чи може таке бути, щоб вода перешкодила пожежу загасити?

У селі Ново-Олександрівці (Знам'янський район, Кіровоградської області) загорілася хата, за нею друга й третя...

Побачили дим і вогонь сусіди-пожежники Сабліно-Знам'янського цукрозаводу. Вискочили вони на машину та й помчали... Але до вогнища недомчали, бо в селі річка їх зупинила— на ній нема мосту. В обгін погнали пожежники. А коли на місце прибули, то хати вже згоріли...

Вісім років минуло відтоді, як почали мости в Ново-Олександрівці будувати. Щороку від ранньої весни і до пізньої осені язиками той міст мостять. І голова колгоспу «Шлях до комунізму» т. Доброволянський М. П., і керівники районних організацій.

А все тому, що їм, дійсно, — не горить!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— **Навіщо ви взяли мене на роботу? Тут й одному нічого робити!**
— **Удвох, знаєте, веселіше.**

ЩУР ІЗ СОБОРА

(З Аршавіра Дарбні *)

В однім соборі
Щур-святенник поживав.
Побожно й ревно так
Псалми святі співав.
Вночі ж, як спали всі,
Шепочучи «Амінь!»,
В сусідній магазин
Пролазив, наче тінь,
Тягнув крупу, пшоно,
Ковбаси, сало їв...
Аж ось зненацька щур
У пастку сів.
Заметушилась братія щурина:
— Він терпить муки за святую віру!
Ох, варвари!
Прокляті бузувіри!
Завіщо так? Душа його невинна.
У пастку зачинить щура святого,
Неначе злодія якого?!
За це їх бог скарає скоро!..

Даремні писк, блюзнірство все:
Ніщо злодюгу не спасе,
Хоч він і жив за стінами собору.

Петро СЛІПЧУК.

---

* Аршавір Дарбні — сучасний вірменський поет.

НЕ ПЛЮЙ У КРИНИЦЮ...

Якось навесні я був свідком як семи-восьмирічна «громадськість» розпікала одного з своїх членів за антигромадський вчинок. «Злочинець» колупав у носі і, схлипуючи, запевняв, що більше ніколи в житті гнізд не видиратиме. Словом, я був присутнім при громадському осуді одного з ворогів природи — розорителя пташиних гнізд. Осуд проходив настільки активно, що можна було не сумніватися — хлопчина більше до гнізд не полізе.

Я зрадів, побачивши таких захисників природи, і вже хотів було написати зворушливого нариса про них. Навіть екскурс в історію зробив. Згадав про нільських крокодилів, оголошених єгипетськими жерцями священними, бо крокодили виконували обов'язки санітарів Нілу. Згадалася також наша українська народна легенда про чорногузів, які можуть підпалити хату тому, хто зруйнував їхнє гніздо.

Фактів і матеріалів про активний захист і збереження природи знайшлося чимало. Зарибнені ріки, зазвірені ліси, сотні тисяч шпаківень і знаки автоінспекції, які попереджають шофера: «Обережно! Не жени, ніби тебе чорти наздоганяють, тут прогулюються голуби!», і день птахів, і довгі педагогічні моралі з приводу зламаної гілки і навіть стара народна мудрість «не плюй у криницю...»

Варто було мені згадати оцю саме мудрість, як я відчув: ні, рожевий нарис не вдасться. Виходові його в світ завадять саме ті, які щодня плюють у наші криниці тисячами тонн промислових відходів і мільйонами кубометрів стічних вод. Вони, це — директори заводів і керівники підприємств, що розташовані на берегах річок.

За прикладами подамося не дуже далеко, на річку Кальміус. Колись в її гирло заходила нереститися риба з Азовського моря... А зараз? Зараз ми маємо офіціального папірця, який гласить:

«Ждановський металургійний завод ім. Ілліча (директор т. Шаламов) Сталінського раднаргоспу випускає велику кількість неочищених промстоків у ріку Кальміус, в результаті чого ця річка, яка впадає в Азовське море, втратила всяке значення як нерестилище риби Азовського моря і тепер повністю забруднена і замулена. Як річка, Кальміус відмирає...»

У сухих протокольних фразах тужить страшна трагедія не однієї рибини, а цілої річки. Можливо, директор заводу т. Шаламов жалісліва і сердобольна людина. Можливо, він комара не скривдить і навіть у дитинстві не видирав гнізд і не ламав гілок. Безперечно, він хороший господар і навіть за найменший брак милить шиї своїм начальникам цехів. Але до того, що робиться за воротами, йому немає ніякого діла. Гине риба, гине річка? Та плювать! І знову плюне в нещасну річку тисячами тонн грязюки. Річка належить народові і річці належить якась графа у плані народного господарства. Але що до того т. Шаламову. Тонни риби, що попливла в Азовське море догори черевом, не ляжуть браком на продукцію заводу.

Криворізький металургійний завод (директор т. Галатов), трести «Дзержинськруда» (керуючий т. Зимальов) і «Ленінруда» (керуючий т. Жмайло), а також гірничозбагачувальний комбінат спускають в річку Інгулець неочищені води, які містять у собі отруйну речовину — фенол. Ці плюють у криницю уже не фігурально, а досить-таки конкретно, бо, завдяки тому плюванню, 80 населених пунктів, розташованих уздовж Інгульця, позбавлені звичайної питної води.

Та як же нею, тою водою, користуватися, коли весною мінералізація її доходить до 2500 мм на літр?! Яка риба зможе вижити в такій воді!?

Для дирекції Макіївського металургійного заводу, певне, було не досить того, що річка, на берегах якої стоїть завод, має назву Грузька. Керівники цього заводу вирішили перевиправдати назву річки і зробили все для того, щоб замулити її остаточно.

За зіпсований верстат, за поламану машину людей притягають до суворої відповідальності. І правильно! І ніякого лібералізму тут не повинно бути. Але за псування цілої річки, за псування природи щось не чутно, щоб у нас когось суворо покарали

Керівники згаданих підприємств та організацій, безперечно, висококультурні і гуманні люди. Спробуйте підійти до них або до їх колег з формулюванням — «варвар». Вони страшенно образяться і з висоти своєї вищої освіти доведуть вам, що з варварами вони не мають нічого спільного. Але як з юридичного, чи з фактичного, чи з якогось там ще боку сформулювати їхні діяння? Як назвати людей, які псують навколишню місцевість?

Все одно, чи йдеться про Десну, яку отруює Чернігівська фабрика первинної обробки вовни (директор т. Самусь), чи про річку Уборть, яку не менш активно псує Олевський фарфоровий завод на чолі з своїм директором т. Мироненко.

Злочини проти природи, на шкоду народному господарству чиняться щоденно і в офіціальних «бамагах» мають назву: «сбросом неочищенных промстоков».

Мені, безперечно, закинуть: «Стій! Бач, як розперезався. Невже вони отак безкарно й труюють? Невже ніхто так-таки і не дає їм по руках?» Дають! Вірніше беруть. Стягають з них здоровенні штрафи. З кого, з них? — запитаєте. Чи то з директорів, чи може з підприємств? Якраз, на дуже й дуже превеликий жаль, з підприємств. Тільки одне з вищезгаданих підприємств, а саме Ждановський металургійний завод лише в минулому році за отруєння річки Кальміус сплатив 30 мільйонів карбованців штрафу!

Не мало, не багато! Не триста карбованців, навіть не тридцять тисяч, а всього-на-всього тридцять мільйонів!

А чи не краще було б, коли б не з нього (з підприємства), а з нього (з директора).

Звичайно, не по тридцять мільйонів, таких грошей він не назбирає, а хоч би по тридцять карбованців на тиждень. І то б задумався. А оті мільйони пішли б на спорудження різного устаткування по очистці вод. І вистачило б, їй-богу, вистачило. По тридцять мільйонів за рік — дивись, через два роки лини і карасі плавали б у найчистішій в світі воді. Плавали б і директорам підприємств дякували б.

Що як спробувати? Га?

Микола БІЛКУН.

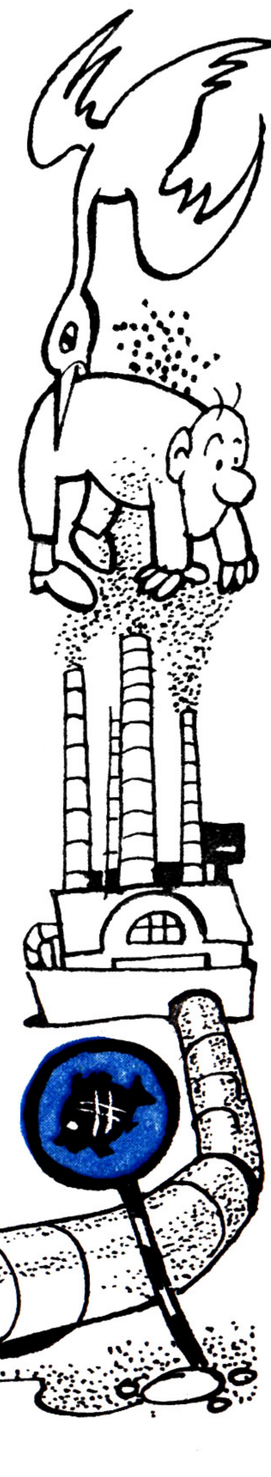

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Чи не везуть тару?..

ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ ПО КРИВОРІЖЖЮ ТРИВАЄ

Про «Точки» і Каяксій

Див. № 13. «У Криворіжжі на роздоріжжі»

З будівельного майданчика Південного гірничозбагачувального комбінату № 2 вирішив я поїхати кілометрів за шістдесят у північну частину Кривбасу. Ще здалеку побачив, як велетенські баштові крани своїми довжелезними стрілами небо розписують. Це будується Центральний, четвертий на Криворіжжі і найбільший у світі гірничозбагачувальний комбінат — дітище семирічки.

Неспокійні, гарячі люди тут працюють. Десять тисяч будівельників в один голос сказали: не в січні 1961, а в грудні 1960 року здамо комбінат. А вони такі! Сказали, — як відрубали. І щоб ближче познайомитися з цими людьми, попрямував я до селища Мирівського, де живуть будівельники. Хотілося довідатись, чи не заважають їм дрібні побутові неприємності жити і працювати.

Перше враження хороше. Гарне селище, впорядковане. Ще й трьох років йому нема, а вже виросли цілі квартали гарненьких одноповерхових та двоповерхових котеджиків. Прямі вулиці, магазини, дитячі садки, газони, клумби, тисячі дерев-підлітків. Іду центральною вулицею — асфальт, хоч яєчко коти, і раптом... чалап! Баюра, та ще й яка!

Перехожі з другого боку вулиці кричать мені:

— Бачиш, Перче, як начальник шляхового будівельного управління Шварц працює! Всю вулицю заасфальтував, залишив метрів три для грязюки та й подався на іншу дільницю.

Це була перша клякса в чистенькому селищі. Вона потягла за собою інші, бо, витягаючи з грязюки ноги, я повідривав підметки. Довелось розпочати пошуки чоботарської майстерні. Знайти її було не важко, бо вона тут єдина. І висів на ній величезний замок. Завмайстернею, він же й єдиний швець, поїхав у Кривий Ріг за шкуратками та гвіздочками. Їздить він туди часто. Не багатьом щасливцям вдається полагодити взуття у єдиного майстра. А залити гумові чоботи, без яких на будівництві кроку не ступиш, взагалі ніде. Може б, голова криворізької артілі «Промремонт» т. Савранський, якому підпорядкована мирівська чоботарська «точка», і підсилив ту «точку» чоботарями, та де їх розмістиш? Приміщення таке, що один дратву тягне та ліктями в стінку грюкає. А за стінкою ще одна «точка». Майстерня (єдина теж!) індпошиву. Завідуюча майстернею Л. П. Мурзуненко мало не плаче:

— Замовлень гора, а тут голці з голкою розминутися ніде! Тіснота!

Все передбачили керівники тресту «Криворіжпівнічбуду», а поставити «точки», де треба, забули.

Правда, заступника керуючого трестом з побутових питань М. О. Самусенка за таке «дійове керівництво», як-то кажуть, «налагодили» з роботи, але сумні наслідки його керування зустрічаються на кожному кроці.

Молодий бульдозерист Микола Качан запитав мене, де придбати доброго півня. Я здивувався.

— Е, не дивуйся, Перче, а на роботу хто нас будитиме! Годинник може зіпсуватися, а півень ремонту не потребує, — підтримали Миколу будівельники.

Дійсно, на все велике селище немає жодної «точки», де б можна було відремонтувати годинника. Щоб зробити копійчаний ремонт — замінити стрілку чи вставити шкельце — паняй аж у Кривий Ріг. Зрозуміло, що користуватися послугами півня куди зручніше і рентабельніше.

Попоходивши по селищу з кінця в кінець, захотів я горло промочити, хоч скляночку води газованої випити. Куди-и! Глянув туди, глянув сюди, пройшов одну вулицю, другу, за ріг звернув і... не побачив навіть натяку на ту «точку», яка повинна торгувати водою.

Славно торгується в Мирівському, любо глянути. Магазини новенькі, продовольчих і промислових товарів вдосталь, а дрібної «точки», біля якої можна було б випити склянку води чи кухоль квасу, поставити енергії не вистачило.

До речі, сказавши комплімента мирівським торговельникам, обмовитись мушу.

Хоч і непогано працюють торговельники, але є в їхній роботі і клякси. З господарчими товарами не все гаразд, з меблями теж. Давненько збираються у селищі мебльовий магазин відкрити, але далі обіцянок і запевнень справа не йде. Ану, хто спритний, спробуйте придбати у Мирівському звичайного бляшаного умивальника! Ага, не так швидко, то справа нелегка. А начальник ВРП тресту А. П. Полянський тільки головою хитає і руками розводить.

— Буде, мовляв, буде! Дайте тільки строк!

Строку давати не варто, умиватись кожного дня треба. І сьогодні, і завтра, так що, товаришу Полянський, на післязавтра кивати нічого.

Умивальника придбати у Мирівському важко. Факт. Зате ті умивальники, яким пощастило свого часу потрапити в робітничі гуртожитки, працюють понад проектну потужність. Вони за сумісництвом виконують функції пральних машин. Перуть молоді будівельники сорочки в умивальниках, а начальник ЖКК Г. К. Поліщук теж тільки руками розводить:

— Не встигли обкидатись. Дніпропетровський раднаргосп обіцяє .дати нам пральні машини. Обіцяє, а не дає. Доводиться в умивальниках... Воно, правда, не гігієнічно. Знаємо. А як буде далі — побачимо.

Що ж, побачимо.

Само собою, що після цілоденної ходаннини у мене голова пішла обертом і настрій зіпсувався. Мирівчани побачили це і сказали:

— Ти щось зблід, Перче, звернись до лікаря. Тільки поспіши. Лікарі у нас не живуть. Удень вони працюють у селищній поліклініці, а ввечері поспішають додому, у Кривий Ріг. Завідуючий Криворізьким міським відділом охорони здоров'я В. М. Гутовський направляє у селище лікарів для спокутування гріхів. Провинився той чи інший лікар — його сюди на певний строк, не більше місяця. Та й будівництво лікарні нашої нової затягується. Коробку двоповерхову спорудили — і на тому будівництво скінчилося.

— Хто ж її будує, цю лікарню?

— Трест. Оце доручили форсувати М. А. Аптеру, начальникові будівельного управління № 2. Сам, Перче, бачиш, як «форсує».

Ну, от і настала пора поставити останню «точку». Вже не в Мирівському а в фейлетоні. Але перш ніж зробити це, хочеться сказати кілька слів всім керівникам тресту і головні селищної Ради Раїсі Йосипівні Біловоденко:

— Дорогі товариші! Потрудились ви немало, за це вам честь і хвала. Але ж не личить молодому, гарному робітничому селищу мати на своїй території отакі клякси. Отож засукуйте, товариші шановні, рукави і беріться виводити їх.

З Перцем подорожував і його нотатки опублікував Г. ЛОМОНОС.

Два стовпи стояли й стиха розмовляли.

— Не знаю, як ти, а я далі терпіти не можу. Як на світ благословиться, тільки й чуєш: дзінь! брязь!.. Один район кінчає, другий починає... Учора з мене аж пара йшла!

— Правда твоя, брате! — погодився сусід.— Я вже й сам не знаю, що робити маю. Якби були ноги, махнув би кудись на дров'яний склад, ліг би на козли: ріжте, пиляйте, рубайте, бо терпець урвався!.. Дзвонять і дзвонять... Та хай би вже дзвонили по-людському — поговорили, вирішили, що треба, та й поклали трубки. А то ж як ухопиться за трубку, як голодне дитя за мамину пазуху, і годинами з пальців не випускає. Дивиться в папірець і по-писаному чеше: перше питання... друге... п'яте... десяте... Скільки колгоспів почали роботи, та де працюють добре, а де гірше, та хто відстає, та чому відстає... І про техніку, і про пальне, і про буряки й про капусту... Щодня одне й те ж саме. Так уже затуркали мене, так засмикали, що далі не можу.

Отак стовпи розмовляли, подзенькуючи дротами. Тими дротами, якими т. Близнюк — начальник Луганського обласного управління сільського господарства — зв'язується з районами.

Щоб не плодити зайвої писанини (бо за неї нині б'ють), він розіслав у райони довжелезні питальники і наказав: «Зобов'язую щодня доповідати телефоном!»

І, замість того, щоб діло робити, урожай ростити, кричать тепер щодня агрономи та інші спеціалісти у трубки, аж стовпи гудуть.

Отак ударив винахідливий начальник по зайвій писанині. Трубкою телефонною!

В. ДИМНИЧ.

КОТОБОЇ

Тільки сонечко пригріло, кіт Васько виліз на призьбу, вигнув дугою спину і, влаштувавшись зручніше, підняв лапку, щоб умитися.

Аж раптом — бах! трах тарарах!

Не судилося цього ранку котикові почати свій ранковий туалет. Полетів він догори лапками з тепленької призьби.

Та не один кіт Васько того сонячного ранку загинув наглою смертю. Наліво і направо з машини, що літала з скаженою швидкістю вулицями Вовчанки, паххали постріли. Падали коти.

З хат, голосячи, повибігали жінки.

— За що ж ще ви наших котів побили!..

— Цитьте, бабки! А то й вас повкидаємо туди, — відрубав бравий мисливець, який, мабуть, був у цій ватазі за старшого. Він показав на кузов машини, де уже лежало кілька мертвих котів і собак.

Браві молодці підібрали здобич, і машина, газонувши, зникла в напрямку Новомиколаївки. Тепер постріли лунали вже там.

І так від села до села.

Закінчивши свій войовничий вояж по селах Кіровоградщини, голова Петрівського районного товариства мисливців т. Грива (бо цією операцією керував саме він) почав підраховувати трофеї.

— О! Вже 147 собак і 36 котів убили!

Воно, звичайно, ніхто не заперечує — бродячих собак та котів виловлювати треба, але ж на все є свої правила і методи. А так, чого доброго, Грива та його молодці незабаром почнуть ходити по хатах та під припічками котів стріляти.

В. БОЛОХ.

Ще й досі при оформленні дітей у дитячі ясла від батьків вимагають безліч непотрібних довідок.

Мал. Л. БОЙКА

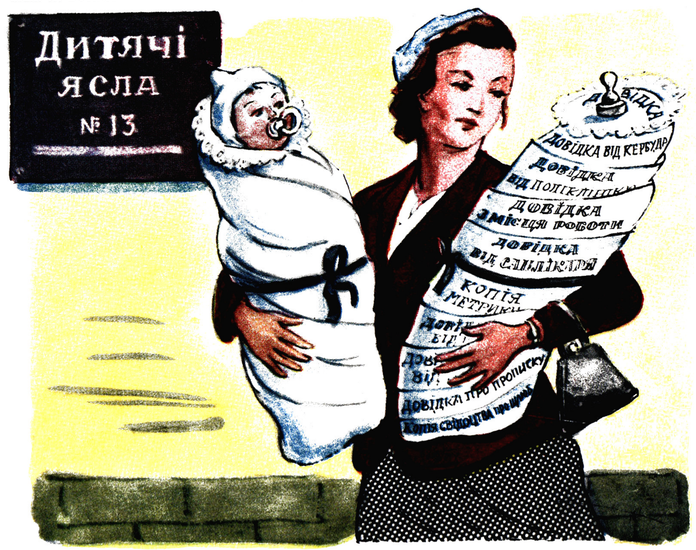

Близнюки.

НАШІ УСМІШКИ

ЯК НЕ ДОЧУЄ, ТО ВИГАДАЄ

Сидить жінка на призьбі і мастить чоботи.

Іде чоловік та каже:

— Добридень, кумо!

А кума не звертає уваги, далі мастить.

Здивувався чоловік і питає:

— Кумо, ви глухі?

Обернулась жінка, побачила чоловіка та й каже:

— Ага, мащу, мащу і ще сухі.

НАКОСИВ

Раз хвалився багацький син,
Що вміє косити.
Зайшов він на поле
Та й став голосити.
До полудня косу гострив,
По полудню клепав,
А під вечір взяв на плечі
Та й ся потеліпав.

Повідомив М. РУДИК
з с. Ронети, Кам'янка-Бузького району, Львівської обл.

У СТАРІЙ ШКОЛІ

Піп. Чому молимося о каждоденний насущний хліб, а не просимо в бога на тиждень або на місяць?

Малий Грицько. Бо той хліб зачерствів би!

ПОЯСНИВ

Учитель. Хто мені пояснить, що означає: «в поті чола твоєго будеш їсти хліб твій».

Учень. Чоловік повинен так довго їсти, поки не спотіє.

Повідомив Є. І. ПОП
з с. Рокосово, Хустського району, Закарпатської обл.

ВІДГАДАВ

— Дивися, Іванку, там сидять горобець і синиця. Чи відгадаєш, котра з них синиця?

— А чому ж ні, — відповів іванко. — Та, що сидить біля горобця.

Повідомив П. І. ХАЛАХАН
із Закарпатської обл.

НЕТЕРПЛЯЧИЙ ПАН

Вибіг пан на ганок та й кричить кучерові:

— Поїдемо швиденько до міста.

А кучер і говорить:

— Зараз запряжу.

А пан аж ногами тупотить — не терпиться йому:

— Та поїхали, — кричить, — потім запряжеш!

Повідомив М. МИРОНЕНКО
з м. Чорткова, Тернопільської обл.

БУЛО Б УЖЕ СТО

Перший. Знаєш, Івасю, моєму дідусеві вже вісімдесят п'ять років.

Другий. І що тут дивного, моєму було б уже сто, коли б не вмер.

Повідомив М. КИНДІЙ
з с. Надітичі, Миколаївського району, Львівської обл.

Пісні на шляхах

— Куди їдеш, Явтуше, куди їдеш, мій друже?
— Не скажу!

Подібну пісню вдень і вночі співають шофери Валківського і Краснокутського районів. Тільки й чуєш на дорогах:

— Куди їдеш, Ванюшо?
— У Красний Кут!
— А по що, мій друже?
— По ліс будівельний...

А в другому кінці лунає:

— Куди їдеш, Павлушо?
— У славні Валки!
— А по що, мій друже?
— По ліс будівельний...

Люди співають і керівників Харківського облплану добрим словом споминають Це ж вони дуже мудро розпорядилися: виділили для колгоспів Валківського району 3000 кубометрів будівельного матеріалу, який треба вивозити з лісів Краснокутського району, а колгоспам Краснокутського району дали 1100 кубометрів деревини, яку треба вивезти з Валківського району.

Отож і їздять сусіди один до одного: хто по ліс, а хто по дрова. Їздять, співають, даремно гроші витрачають.

Отаке планування!

Ф. НЕСТЕРЕНКО.

ЯК ОДИН ЧОЛОВІК ВОДУ КАЧАВ

Задумав один чоловік викачати воду з озера й виловити рибу голими руками. Поставив він на березі добрячого двигуна з помпою. Качав, качав, смоктав ту воду, смоктав, забрьохався по вуха, шість днів пальне палив, а води в озері наче ще більше стало...

Не подумайте, товариші, що це народна усмішка. Яка там у біса усмішка?! Тут плакати хочеться. Бо «один чоловік» — то Маркович Іван Демидович — директор радгоспу «Дніпро» (Переяслав-Хмельницький район на Київщині). А озеро, з якого його механізатори воду смоктали, «Прірвою» називається.

Скільки ж то праці й бензину у ту «Прірву» пошуміло

Мал В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Мамочко, глянь, який стиляга!..

ПІДМОГНУЛИ

У 1956 році до славнозвісного міста Глухова прибули будівельники доріг з своєю могутньою технікою. Зраділи глухівчани гостям.

— Ось хто допоможе нам відремонтувати мостові! — казали вони.

— Підмогнемо! — бадьоро вигукнув тодішній начальник будівельного управління № 7 т. Ємельянов.

І зразу ж взявся до роботи — заасфальтував тротуар від... власної квартири до кінотеатру.

А важка техніка шляховиків як почала ходити по вулицях міста, то такого наробила, що тепер не впізнати тих вулиць.

Особливо дісталося вулиці Шевченка, біля будинку № 30, де в роки свого навчання жив великий кінорежисер Олександр Петрович Довженко. Там така баюра утворилася, що й у спеку не висихає. Грязюка з баюри просочується в криницю. А з неї беруть воду до ста сімей.

Пішли люди скаржитися голові міськради. Вислухав їх Іван Сергійович Шевцов і вирік:

— Правду кажете. Вулиці зруйнували шляховики? То нехай вони і ремонтують їх!

Кинулися люди до начальника будівельного управління № 7 т. Лисенка. Вислухав він їх і сказав:

— Правду кажете. А хто хазяїн вулиць? Міськрада. То нехай вона і ремонтує їх!

А хто ж скаже таке правдиве і міцне слово, щоб після нього та змінили свій вигляд вулиці славнозвісного Глухова?

30 ПІДПИСІВ.

●

ПИСАЛИ, ОБІЦЯЛИ...

Уже кілька років Сумська міськрада обіцяє впорядкувати Подольний провулок, але далі обіцянок справа не йде.

(З листа до редакції).

Писали, обіцяли, провулок разом ганили
у Сумах, у міськраді...
Обіцянки-цяцянки уже давненько канули
в запиленій шухляді.

А люди по коліна доріжкою убогою
в грязюці й досі бродять.
А ті, що із міськради, десятою дорогою
провулок той обходять.

Ю. КРУГЛЯК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— У вас такі шляхи, що далі нікуди:

Грицева заводська наука

(ЗА І. ФРАНКОМ)

1

Відколи Гриць, після численних позаушників, штурханців та «попідволосників», вивчив, зрештою, на відмінно «а баба галамага» — спливло чимало часу.

Виховавши не одне покоління гусей, виріс Гриць та й сам незабаром татком став. Наслідника свого теж Грицем наіменував. Перебралося нове сімейство до міста, а там дивись, і до школи малого Гриця відвели. На той час у школі гнилою капустою уже не воняло, «єрусалимом» ніхто нікого вже не частував; різкою по плечах за понятливість не заохочували... Малий Гриць був таким же кмітливим до грамоти, як і його отець, і раз у раз підбадьорюваний татковим паском, дерся по щаблях освіти усе вище й вище. Жував бідак численні параграфи, мов глевкий хлібець, і вже сяк-так розбирався у різних траєкторіях... Якогось там шурупчика чи гвіздка міг накреслити у розрізі й без розрізу...

Отак минали літа, і довчився Гриць аж до восьмого класу.

— Ну, а чого тебе там у школі навчили? — врешті здогадався спитати батько, коли Гриць одного разу надвечір вернув додому.

— Вчились-мося «гідронітрокапролактанцелюлозацелофан», — відповів Гриць.

— А ти вмів? — запитав отець, не входячи в те, що се за така дивовижна наука.

— Та вже ж умів! — відповів Гриць, ховаючи щоденника подалі.

— Ну, так мені справуйся! — заохотив отець.—Як отут вивчишся, то віддам тебе до інституту, а відтак вийдеш на вчену людину. Коли ж не схочеш нікуди їхати, то й на місці добрий заробок знайдемо. Жінко, а включино йому телевізора!

— Ба, — відповів Гриць. І, поколупавши в носі, додав: — Не телевізор, а шістнадцятиламповий, дванадцятиканальний настільний супергетеродинний телевізійний приймач...

Отець аж сльозу пустив, вражений тією Грицевою мудрістю...

2

А в школі, як на те, саме допетрили, що вчений Гриць навіть гусей пасти не вміє! А відтак заходилися створювати з Гриця робучу людину. І лучилося Грицеві за виробниче навчання братися...

...Вивів якось учитель Гриця за ворота школи — на якусь будівлю під черепицею показав.

— Грицю! — сказав учитель.
— Га! — сказав Гриць.
— Видиш оту шопу?
— Виджу.
— Пам'ятай собі, се «Бочкотара».

— Ба, — сказав Гриць.
— Сюди будеш ходити на виробниче навчання.
— Ба, — сказав Гриць.
— Справуйся добре, не пустуй, майстрів слухай, аби я тобі за поведінку гарно записав.
— Ба, — сказав Гриць, затямивши з усього сказаного лише останнє...

3

Почалася заводська наука. Приставили Гриця до майстра, що клепки робить. Звелів майстер Грицеві стояти ззаду, аби не заважала дитина план виконувати, і Гриць мав змогу перевірити свої здібності до арифметики. До вечора встиг він обчислити, скільки ж то мушиних цяток вміщується на квадратному метрі стелі.

Минув якраз тиждень після того важного дня. Блискучі таткові надії на Грицеву будущину почали справджуватися.

Вже першої суботи приволік Гриць на плечах дубового чурбака і, втерявши рештки сил, гепнувся ниць разом з ним навпроти свого обійстя.

— А що то таке?! — заволав перепуджений отець.

— Се «шабашка»... — відповів Гриць.

Таткове лице розквітло, мов троянда.

— Ото вже й поміч маю!—промовив він, даючи Грицеві карбованця...

...Після вихідного дня дядьо-майстер прийшов на роботу дуже невеселий, запухлий, несучи в кошовці сулію з кукурудзяною затичкою. У сулії тій була якась невідома хімічна сполука...

— Се луг чи кислота? — запитав Гриць, згадуючи хімію.

— А ти покуштуй, — пробуркотів дядьо та й налляв у кружку тої рідини. Кривлячись та пирхаючи, вихилив Гриць оте смердюче та мутне, а незабаром вже лопотів щось і вибрикував, мов теля на пасовиську.

...По двох тижнях тої науки був Гриць вже чимало напрактикований. Знав уже, що то таке «ладут»; «блат» і багато чого, не менш корисного... Дядьо-майстер виявився чоловіком непоганим, але мав одну істотну ваду: ніяких педагогічних факультетів він не закінчував. Він просто, від щирого серця ділився з Грицем життєвим досвідом.

4

...Настав час і екзамени з практики тримати. Дав майстер Грицеві молотка з довгим держалном — звелів цвяха в дошку увігнати. Розмахнувся Гриць та, мабуть, погано розрахував траєкторію... Одним кінцем того інструмента влучив він майстра у тім'я, а другим — себе по пальцю...

— Йой, Грицю-небоже!—верескнув майстер, хапаючись за голову, — а який же то йолоп вивчив тебе отак майструвати?

На се теоретичне питання Гриць ніяк не міг відповісти: він саме стрибав на одній нозі і щосили дмухав на посинілого нігтя...

...До того вчителя, що за цісарської Австрії Гриця «а баби галамаги» вчив, ми претензій не маємо.

А от з тими «політехнізаторами», що Гриця «ладутити» та «калимити» вчать, розмова буде серйозна.

Д. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Мал. БЕ-ША

Онук пішов на шкільну виробничу практику.

ПАВУЧА ТАКТИКА

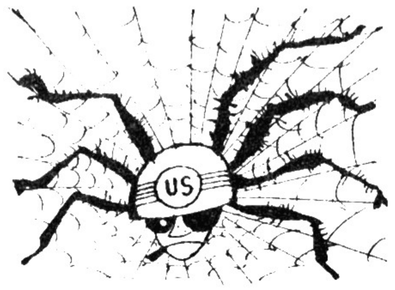

— Навіщо ти погожої години,—
Раз Бджоли запитали Павука,—
Навколо пасіки, в гіллі чагарника,
Плетеш мереживо з липкої
павутини?
— Та це,— хижак глузливо
відповів,—
Турбуюсь я про самооборону...

Нагадують подібних Павуків
Пихаті лицеміри з Пентагону!

М. РОЗУМНИЙ.

САМОВПЕВНЕНИЙ КІЗЯК

Лежав на вулиці Кізяк
І уявляв, що він велика цяця,
Що всі його у селищі бояться,
Бо як-не-як,
А навіть світлою порою —
Обходять стороною.
Отак
Про себе думав самовпевнений
Кізяк,
Того й не помічаючи, що всяк
Його обходить на шляху
Не від страху,
Не через те, що йде душа у п'яти
А через те, щоб ніг не закаляти...

Євген БАНДУРЕНКО.

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

«МИРОЛЮБЕЦЬ»

СТРАТЕГИ З ВАШІНГТОНСЬКОЇ БОЖЕВІЛЬНІ

Можна напевно сказати, що американського генерала Альберта Ведемейєра майбутні історики не занесуть до числа військових геніїв. Не будуть вони описувати і його подвигів, бо не знайдуть їх.

Дванадцять років тому Ведемейєр був прикомандирований до Чан Кай-ші, щоб допомогти йому втриматися у Китаї. Якої ж слави здобув тоді Ведемейєр? Такої, як і всі недобитки. Разом з своїм підопічним Чан Кай-ші, він так тікав від Народно-визвольної армії Китаю, що лише аж на Тайвані зміг перевести дух... Щоправда, він зробив неабияку послугу своїм господарям з Пентагону — залишив у Китаї американської зброї і військової техніки на кругленьку суму в 6 мільярдів доларів.

Довгі роки битий генерал Ведемейєр не з'являвся на політичному горизонті у Сполучених Штатах. Чи то заховався від своєї «слави», чи то відпочивав після того шаленого драпу. А ось тепер, як кажуть: земля тріснула і чорт вискочив! Про нього почали писати, його портрети з'явилися на газетних сторінках.

Ведемейєр виплив на поверхню, та ще й не з порожніми руками, а з своїм «військово-політичним планом». У тому плані, як то й личить кожному такому документові, є вступна частина. У тій частині генеральчик із захопленням висловлює свою радість з приводу того, що нарада на вищому рівні не відбулася. «Це розв'язує нам руки для рішучих дій!» — проголошує той, кому в свій час, на жаль, не повідбивали рук.

Після вступу іде практична частина плану. Вона дуже ясна і відверта. Ведемейєр закликає знищити Радянський Союз, КНР (як може генерал забути про Китай!) і всі інші «комуністичні країни».

Однак, Ведемейєр, на відміну від деяких інших американських генералів, не хапається відразу ж за атомну чи водневу бомбу. Не дарма ж його план зветься «військово-політичним».

Ведемейєр пропонує почати з виключення Радянського Союзу та інших соціалістичних країн з Організації Об'єднаних Націй. Потім, за його планом, треба оточити соціалістичні країни суворою економічною блокадою. Після цієї операції Радянський Союз, Китай та всі інші країни соціалізму неодмінно стануть на коліна перед Сполученими Штатами і гірко заридають.

Ну, а якщо цього не станеться, повчає генерал, тоді треба переходити до наступної операції: скинути на непокірних відповідну кількість атомних чи водневих бомб.

Отакий план Ведемейєра. Он які спритні військово-політичні генерали живуть у Сполучених Штатах!

Можна було б, звичайно, і не звертати уваги на битого генерала, якби він викладав свої божевільні плани своїм родичам або знайомим. Але ж до послуг Ведемейєра — американське радіомовлення і преса. Будь ласка, генерале, промовляйте, пишіть, викладайте свої плани, ось вам — слухачі, ось вам — і читачі!

І доводиться мільйонам простих американців слухати і читати божевільне варнякання генерала Ведемейєра.

Та не одного лише його. Зрив наради у верхах і провокаційні дії політичних верховодів Сполучених Штатів палії війни у генеральських мундирах і без мундирів сприйняли як сигнал, як команду.

Начальник штабу військової авіації Сполучених Штатів генерал Уайт заявив, що він, якщо йому дадуть додатково ще кілька мільярдів доларів, може одним махом розправитися із Радянським Союзом. А голова об'єднаної групи начальників штабів Сполучених Штатів генерал Туайнінг, так той без будь-яких додаткових мільярдів береться завдати «вирішального удару» по Радянському Союзу і всіх інших соціалістичних країнах.

Військовий міністр Сполучених Штатів містер Браккер і свій глек подав на капусту: він теж почав патякати про «вирішальний удар».

Е, якби ж то свині крила, то вона б усю землю зрила!

Я. ВАЛАХ.

Мал. Л. КАПЛАНА

Як не вертись, вовче, а хвіст ззаду...

Мал. В. БАКАЛА (м. Полтава)

Оце так підгледів!

Сім баб — сім рад, а дитя безпупе

Впровадження у практику сільського господарства досягнень науки і передового досвіду дає чудові наслідки.

Прагнучи до отих чудових наслідків, три роки тому біля славного міста Коломиї на Станіславщині було засновано науково-дослідну сільськогосподарську станцію.

Зацікавилися колгоспники області, чекають, чим же то їх нова наукова установа порадує.

Минув рік — ні шелесь. Тільки серед курей занепокоєння. З чого б то? Минув другий рік. Знову кури голос подають, сміються. Навідалися колгоспники до науково-дослідної станції та й об поли руками вдарили. Де вже тій науковій станції інших учити, коли в її власному господарстві ладу стільки, як у того діда Затірки біля старого воза.

Близько двох тисяч гектарів угідь має станція, чимале господарство в неї. Як то й заведено, керує станцією директор, а в нього є два заступники. Один по господарству, другий по науці. Та ще сорок сім наукових працівників, з них аж два кандидати сільськогосподарських наук.

Сила! Такою силою, як-то кажуть, можна гори вернути. Та де там... Більшість наукових працівників живе у місті Коломиї. А які ж наукові досліди на міській бруківці! Хоч лобом бийся, нічого, окрім гулі на лобі, не виб'єш.

Три роки існує станція, а й досі ніхто не подбав, щоб створити сприятливі умови для життя і роботи науковців.

Отож і перебиваються, попадають з дощу та під ринву. Пощастило, скажімо, науковим працівникам станції під керівництвом заступника директора по науці т. Бихуна розв'язати проблему боротьби з зажерливим шкідником-дротяником. Вони довели: якщо буде внесено солідну дозу гексахлорану під передпосівну культивацію грунту, — найзапекліший дротяник дуба вріже. Але ж самого дротяника не попередили про цю радісну подію. А він тим часом з'їв 51 гектар посіву кукурудзи на дослідній ділянці.

Наукові працівники станції розробили радикальні заходи по вирощуванню високого врожаю льону-довгунця. А от на дослідних ділянках станції минулого року льон був до того засмічений, що збирати його довелося вручну. Зібрали його на місяць пізніше проти колгоспів району, а молотили вже весною цього року. На цьому експерименті втратили 32 тонни волокна і 24 тонни насіння.

Після такого наукового досліду директор станції т. Гапонюк зробив мудрий висновок: якщо той льон такий морочливий, то нехай він росте, де сам хоче. Та й наказав весною засіяти цією примхливою культурою лише 30 гектарів проти 80-ти, засіяних торік.

Кандидат сільськогосподарських наук, завідуючий відділом луківництва і меліорації Петро Федорович Юрійчук не на жарт взявся за своє діло. Він довів, що, добившись запланованих урожаїв, угіддя дослідної станції дадуть стільки кормів, що худобі по роги вистачить. Крім того, він вивів новий сорт поживних коренеплодів — ріпу стернянку.

І кажи ти, так добре вроді все йшло, і на тобі, як настала зима, то довелося переводити худобу на скупеньку дієту: не поживилася худоба з наукових досягнень Петра Федоровича!

— Три роки ми б'ємося над поліпшенням породності і підвищенням продуктивності худоби, — хвалиться завідуючий відділом тваринництва, він же й головний зоотехнік станції т. Безпалий.

— А наслідки?

— Є, аякже! Корови он як вибрикувати почали! Молока, правда, ще мало дають, але ми вже знаємо, чого вони симулюють.

Наука любить ентузіастів. Чимало сил доклали керівники Станіславського обласного управління сільського господарства, щоб розшукати таких ентузіастів і біля керма станції поставити. Три роки тому, щойно новий науковий заклад на світ білий з'явився, над ним похилився директор — колишній працівник обласного управління сільського господарства Павло Семенович Молєв. Похилився, бо на ногах не міг триматися.

Тільки рік «погосподарював» Молєв, а станція близько мільйона карбованців збитків дала.

Тоді обласне управління «кинуло на науку» колишнього директора РТС Івана Серафимовича Жилюка. Не встиг він до столу сісти, щоб почати розхльобувати куліш, який наварив Молєв, а вже начальник облуправління т. Откаленко викликав до кабінету голову Снятинського райвиконкому т. Гапонюка.

— В науці як себе почуваєш? Підняти зможеш? — запитав він сурово.

— Щодо науки, не обіцяю, — розвів руками Гапонюк, — а підняти спробую...

— От і добре! Підеш директором науково-дослідної станції.

Не минуло й року відтоді, як Гапонюк взяв у свої руки кермо наукової установи, а вже почулося з області гнівне:

— Не туди заїхав!

Облвиконком завдав жару новому директорові. Однак, становище на станції після того не покращало. За три роки збитки досягли кількох мільйонів карбованців. Колгоспники навколишніх артілей навідуються на станцію хіба тільки для того, щоб вчитися, як не треба господарювати.

Скеровує діяльність станції в наукове річище Львівський інститут землеробства і тваринництва західних районів України. Частенько зазирають сюди його наукові працівники. І не так, щоб переступив поріг та й «бувайте здорові!» Ні! Іноді і на ферми завітають, і з дослідними ділянками ознайомляться. Відрядження на станцію триває аж три-чотири дні. День на дорогу зі Львова до Коломиї, день на зворотну дорогу, а весь інший час — заглиблюйся, розвертайся, допомагай.

Турбується про долю нової станції і Міністерство сільського господарства України, і Академія сільськогосподарських наук УРСР. Вони теж не стоять осторонь. Папірці надсилають, а іноді до себе викликають того чи іншого працівника станції, любенько з ним порозмовляють, буває, що й насварять. Так, у травні, саме в розпал сівби, Академія викликала до себе на цілий тиждень директора станції т. Гапонюка. А Міністерство сільського господарства України майже одночасно викликало заступника по науці т. Бихуна. Так що допомогли посіяти...

Недарма сказано: сім баб — сім рад, а дитя безпупе...

І справді. Доки Коломийська науково-дослідна станція показуватиме навколишнім колгоспам, як не слід господарювати?

Три роки, здається, достатній час!

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

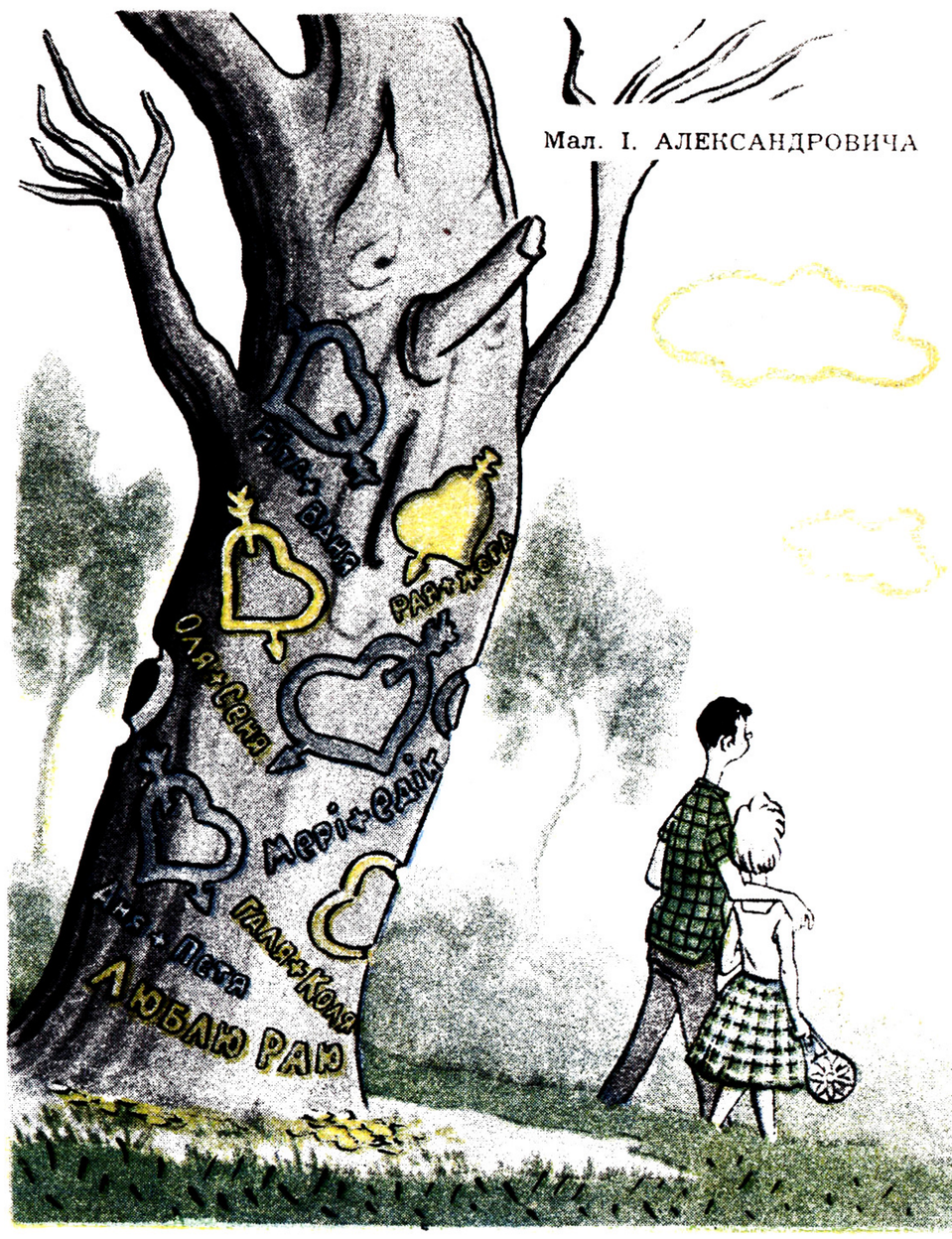

— Ой, сохну я від любові!

„ЗАРІВНЮВАННЯ ЯМОЧНОСТІ...“

Ніхто, мабуть, не догадується, про віщо мріють шофери, яким доводиться їздити трасою Сімферополь — Армянськ.

Один недавно признався:

— Найзаповітніша мрія моя — покатати товариша Філіппова.

— З вітерцем! — додав другий.

Гретій махнув рукою і сказав:

— Фантазія! Про це тільки можна мріяти. Та й то в неробочий час...

Справді, в робочий час шоферові мріяти ніколи. Йому треба весь час пильно поглядати вперед і назад.

Вперед — ясно для чого. А назад — щоб не розгубити вантаж. Правда, досі ще не пощастило точно з'ясувати, чому губиться вантаж. У шоферів і в працівників обласного шляхового управління склалося різне уявлення про те, чим вимощено цей шлях. Шляховики вважають, що вкрито його як слід, а шофери твердять, що самими вибоями.

Деяку ясність вніс у це начальник Кримського обласного шляхового управління т. Філіппов.

«Дорога Сімферополь—Армянськ має добре покриття, — написав він. — За рахунок експлуатаційних коштів... систематично провадиться зарівнювання ямочності... Зараз дорогу всю проутюжено — це забезпечує її нормальну проїжджаємість».

Коли шофери ознайомилися з начальниковим роз'ясненням, у них зразу ж зародилося палке бажання прокатати начальника обласного шляхового управління т. Філіппова. Щоб він сам, так би мовити, персонально пересвідчився, як на трасі Сімферополь—Армянськ проводиться «зарівнювання ямочності».

П. АЩЕУЛОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Пересувна картинна галерея.

Німецькі епіграми

НАЙВИЩА ТОЧКА

Супутники в космос летять із землі,
Велично кружляють вони по орбіті,
А декому хрест на церковнім шпилі
Здається найвищою точкою в світі

Йо Ганс ШУЛЬЦ.

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ЛЕКТОРУ-ЦИТАТНИКУ

Лекторе, знай: оті люди, що в залі куняють,
Дома й самі регулярно газети читають.

Нільс ВЕРНЕР.

Переклав Ю. КРУГЛЯК.

„Шаплик, давай!"

У привокзальному скверику сиділо двоє: такий собі щупленький юнак і молодий здоровило. Здоровило чухав лівою ногою праву і глухим басом скаржився на свою долю:

— Чехарда, а не жизня... Платили там мало та ще й робити заставляли. А тепер не знаю, куди мені поткнутися...

Юнак важко зітхнув, а потім заздрісно сказав:

— Ех, якби мені твої ноги, то я жив би, як шах! Пішов би в тернопільську футбольну команду і про все горе забув...

Помовчавши трохи, він сердито промовив:

— Хіба в мене нога? Веретено! Он у тебе — ото да!

Ноги у здорованя дійсно були феноменальні — дуже великі і давно не миті.

Через тиждень здоровань уже гасав по зеленому полю. Він виконував роль захисника. Болільники на повний голос кричали йому: «Шаплик, давай!», «Шаплик, піддай!»

І Шаплик так «давав», що м'яч залітав аж під хмари, а потім спускався ген-ген, падав на високі дерева і полохав гайвороння...

...Ах, що то за отрута ота спортивна слава! Найміцніші голови можуть очманіти від мрій про неї. А футбольна слава — то вже справжній чад.

Взяти хоч би й тернопільських мрійників. Куди тільки не заносить їх буйна фантазія.

— Доб'ємося! — вигукує один. — Трупами ляжемо, а вискочимо на перше місце в республіці!

— А там розгін візьмемо та й на всесоюзну арену видряпаємось, — мрійно додає другий.

— Тим часом на місяць дорогу прокладуть, — каже третій, — а наша футбольна команда — першою туди...

Нічого не шкодують у Тернополі, ні перед чим не зупиняються, аби тільки показати себе на зеленому полі.

Ну, й показали...

З усіх кінців стягують до Тернополя футболістів, тренерів, адміністраторів. Не шкодують для них підйомних, преміальних, дають і «дєтішкам на молочішко».

За останні роки на утримання футбольної команди в Тернополі витрачено до мільйона карбованців державних грошей. Витратили їх за розпорядженням таких болільників, як заступник голови облвиконкому Захар Миколайович Дорофєєв та голова міськвиконкому Іван Андрійович Сидоренко.

А може, така гра варта свічок? Може, тернопільська футбольна команда показує такий клас гри, що слабенько загартовані болільники непритомніють на стадіоні?

Ніде правди діти: у Тернополі добре грають, але не ногами, а спритними руками.

Ще в першій половині минулого року адміністратор Брешковський М. А. взяв у касі міського стадіону добрячу паку грошей. Але й досі він не подав виправдувальних документів на 31.000 крб. Висловлюючись по-футбольному, скажемо, що ловко обвів Брешковський своїх опікунів.

Відчулася і спрямовуюча рука якогось тренера Турко. Приїхав він до міста, ухопив 4200 крб. авансу, походив трохи по зеленому полю та й опинився поза грою... зник.

Не завжди в Тернополі грають слабенько. Якщо доходить до карбованця, то таку наполегливість і цілеспрямованість показують, такі тактичні плани розробляють, що тільки дивуйся.

Той же адміністратор Брешковський зробив хитрий пас і привласнив 3200 крб., які одержав у Копичинській і Кременецькій районних радах спортивних товариств.

Пішли в напад і такі, як голова спортивного товариства «Авангард» Цукарєв з своїми крайніми Семенчуком і Шурно. Вони загнали на штрафний майданчик багатьох керівників районних рад спортивних товариств та й вибили з їхніх рук до 12 000 крб. Вибили... і привласнили.

Має Тернопіль стадіон і футбольну команду. То чому ж йому не випустити абонементів? Випустили їх торік аж три тисячі штук. А продали лише 108. Зате безплатно роздали особам, які не мають на те права, 170 абонементів на суму 36.000 крб.

Одним словом — «Шаплик, давай!» Напружена футбольна боротьба в Тернополі триває.

Футбол! Наймасовіший, найлюбиміший вид спорту. Але ж до нього крім ноги треба ще й голови. Здається нам, що в цьому ділі насамперед варто не про славу думати, а подбати, щоб у селах і райцентрах були стадіони. Та не такі, щоб по них кози і телята блукали, а такі, щоб на них добрі хлопці-молодці спортивного вміння набували. Та не самі, а під наглядом тренерів.

Отоді вже напевно загримить і покотиться далеко-далеко:

— А дивіться, як Тернопіль дає!

Лаврін ГРОХА.

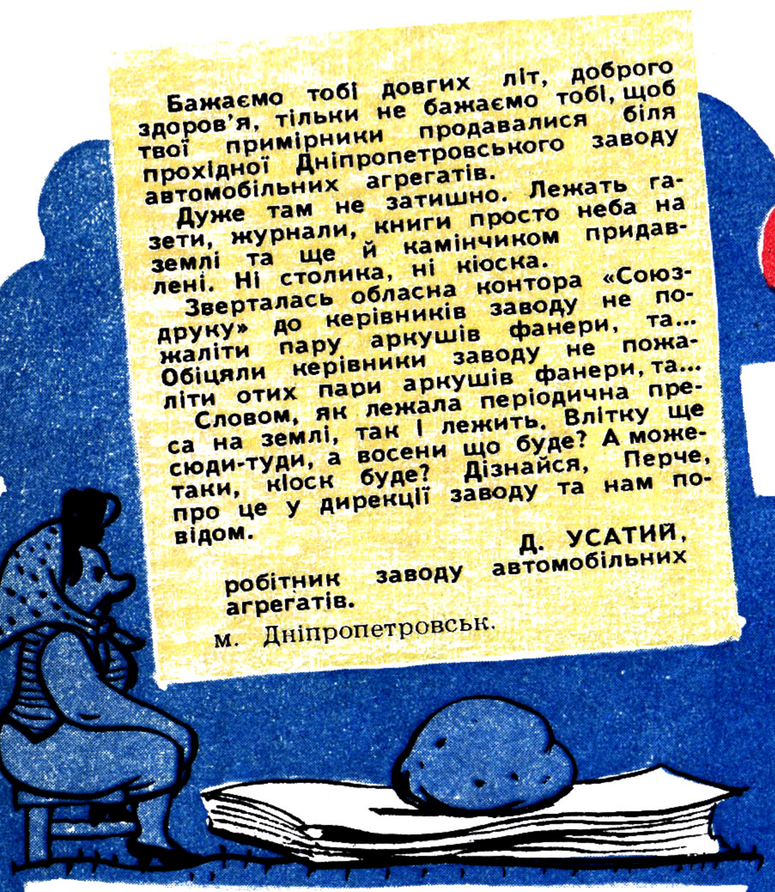

Бажаємо тобі довгих літ, доброго здоров'я, тільки не бажаємо тобі, щоб твої примірники продавалися біля прохідної Дніпропетровського заводу автомобільних агрегатів.

Дуже там не затишно. Лежать газети, журнали, книги просто неба на землі та ще й камінчиком придавлені. Ні столика, ні кіоска.

Зверталась обласна контора «Союздруку» до керівників заводу не пожаліти пару аркушів фанери, та... Обіцяли керівники заводу не пожаліти отих пари аркушів фанери, та...

Словом, як лежала періодична преса на землі, так і лежить. Влітку ще сюди-туди, а восени що буде? А можетаки, кіоск буде? Дізнайся, Перче, про це у дирекції заводу та нам повідом.

Д. УСАТИЙ,
робітник заводу автомобільних агрегатів.

м. Дніпропетровськ.

Перче!

У 1958 році було ліквідовано Іваничівський район. Всі організації та установи перейшли в новий центр району місто Нововолинськ. Не пішла тоді до нового райцентру лише Центральна ощадна каса району № 6519 — вона тимчасово залишилася на старому місці.

Що ж з усього того вийшло?

З усіх кінців Радянського Союзу на адресу ощадкаси № 6519 надходять грошові доручення вкладників та клієнтури. Надсилають їх, звичайно, в місто Нововолинськ. А центральна ощадна каса району перебуває в селі Іваничі, а до нього 20 кілометрів. Не дивно, що проведення фінансових операцій затримується, а ті, кому доводиться мати справу з такою двуликою ощадкасою, дуже незадоволені.

І скільки вже часу йде бійка за те, щоб ліквідувати оте «тимчасове» становище каси, — нічого не виходить.

Скажи, Перче, голові Нововолинського райвиконкому т. Окладному, щоб він не був надто вже ощадливим, коли йде мова про надання приміщення для районної ощадної каси.

М. ВИНОКУРОВ.

Волинська область.

П'ять років тому Кадіївський «Змішторг» одержав від Міністерства торгівлі УРСР цінний подарунок: 55 тисяч карбованців. Але не грошима, а... ліфтами. П'ять ліфтів прислало міністерство, хоч ніхто тих ліфтів у міністерства не просив, ніхто не замовляв.

Подарунок, звичайно, можна було б використати. Та ось лихо: у Кадіївці немає жодного двоповерхового магазину та, мабуть, не скоро й буде, бо під нові магазини у нас, як правило, виділяють перші поверхи будинків.

Так чого ж, питається, лежать ліфти?

Уже п'ять років як питається, а з Міністерства торгівлі чомусь не відповідається.

Може, хоч ти, Перче, знаєш, чим пояснити таку безвідповідальність.

В. ЩЕРБАНЬ,
зав. відділом листів газети «Кадиевский рабочий».

м. Кадіївка,
Луганської області.

Працівники Обухівської райконтори зв'язку мають до тебе кілька запитань.

Перше таке: чи не відомо тобі, за яким тарифом стягати плату за телепередачі?

Справа ось у чому. Київський мехлісгосп дозволив лісництвам Обухівського району придбати телевізори, а сплачувати абонементну плату за них відмовляється. Виконуючий обов'язки директора мехлісгоспу т. Молукало та головний бухгалтер т. Приходько так і написали нам: «Плату за телевізори стягайте безпосередньо з телеглядачів». Приходить, значить, робітник у червоний куток дивитися телепередачу, а ти до нього з квитанцією. То по скільки ж брати? Це вже друге питання. А третє питання буде таке: куди ж ідуть гроші, виділені на культмасову роботу?

Бачиш, скільки запитань. Не в кожній телевікторині стільки запитань буває. Відповісти ж на них мусять тт. Молукало та Приходько.

Оголоси, Перче, конкурс на кращі відповіді, то, може, преміальними грішми можна буде за телевізори розплатитися.

В. ВОЛОШИН,
начальник райконтори зв'язку.

м. Обухів,
Київської області.

Допоможи нам, будь ласка, у такому ділі.

Колгоспники артілі ім. Кірова хочуть висловити подяку директорові Лубенського авторемонтного заводу, та от біда — не знаємо, як його величати. А дякувати його є за що. Після того, як наші автомобільні мотори побували у нього на ремонті, вони виявилися цілком готовими до... нового ремонту: погано діє система охолодження, кільця не підігнані до циліндрів, сальники пропускають мастило і так далі. Не думай, Перче, що лубенські авторемонтники все зробили так, по-нехлюйському. Ні, гроші за ремонт вони собі добре нарахували — акуратно, копійка до копієчки.

От саме за це ми й хочемо відлячити директорові авторемонтного заводу!

В. КРИВЕЦЬ,
голова колгоспу.

Семенівський район,
Полтавської області.

Скільки було радості, коли нас, робітників Львівського електролампового заводу, вселяли в нові будинки! Керівники заводу новоселів вітали і запевняли:

— Далі — ще краще буде! Дороги в селищі прокладем, тротуари зробимо, ванни, газові колонки й умивальники будуть!!

Гарно співали, а тепер мовчать, тільки сопуть, коли ми їм про це нагадуємо...

Зате дуже бурхливо діють керівники цегельного заводу № 7, який має кар'єр біля нашого селища.

Вони той кар'єр до того розкопали, що скоро вже під самісінькими нашими вікнами будуть глину довбати. Начальник заводоуправління т. Шульман нас і слухати не хоче — йому аби глина! А в селищі через оті ями вже кілька нещасних випадків трапилось.

Оце тобі, Перче, дві скарги зразу. Довідайся, будь ласка, що думають наші обіцяльники про дороги, колонки й умивальники, і скажи Шульманові, хай не підкопується під нас...

ШІСТДЕСЯТ ПІДПИСІВ.

м. Львів.

Мал. В. ЧЕКАНЮКА

В і н: — Невже у вашому серці не знайдеться куточка для мене.

ХИТРА ШТУКА-ЗАКАРЛЮКА

Перчанська колекція крючків, гачків і шпильочок збагатилася новими зразками хитромудрих витворів канцелярської фантазії. Творці їх не пошкодували сил своїх і хисту, щоб ще раз посмішити і здивувати наших читачів. Воістину — хитра штука-закарлюка!

Розшифровуємо до загального відома авторів цих закарлюк:

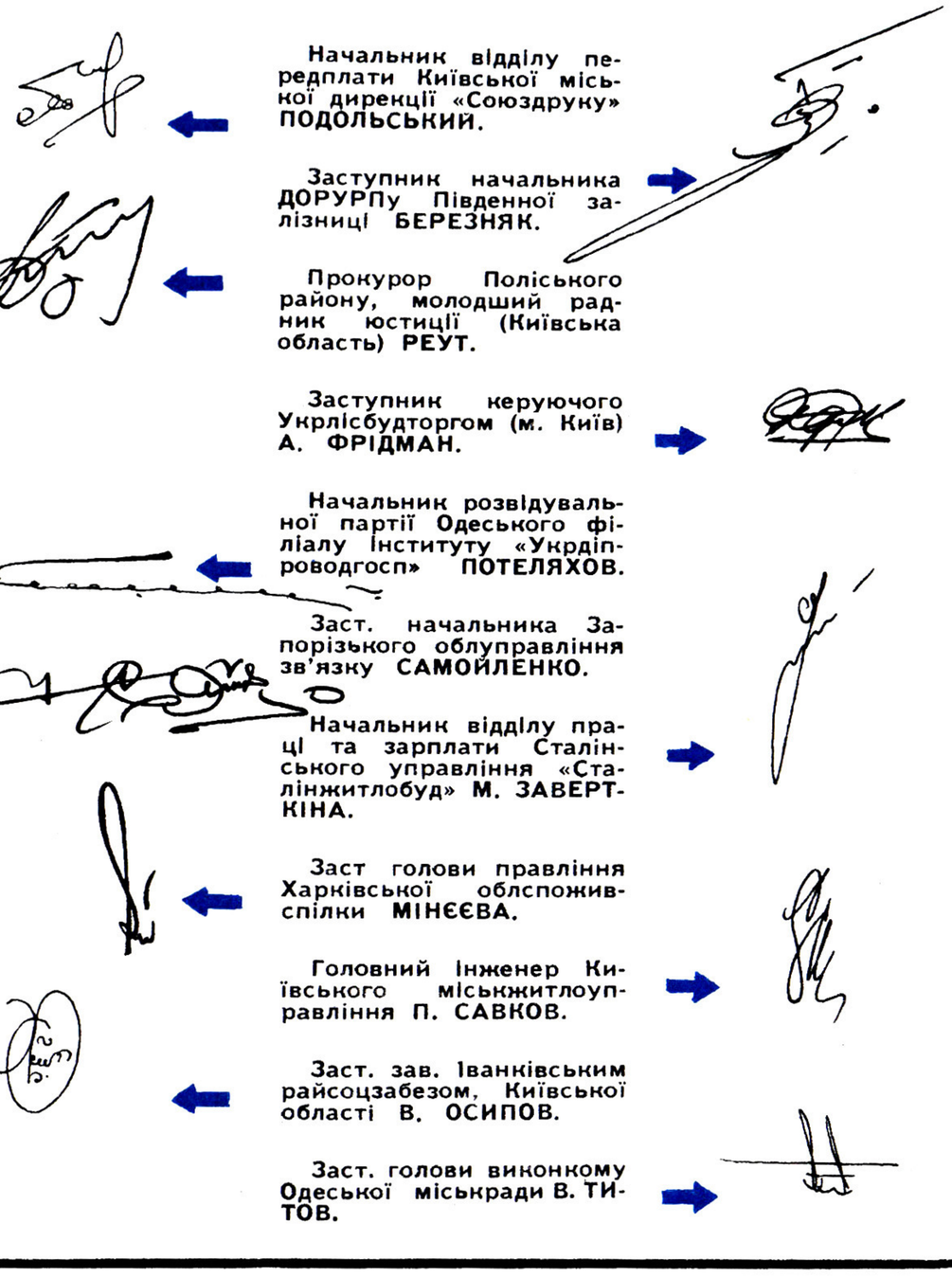

Начальник відділу передплати Київської міської дирекції «Союздруку» **ПОДОЛЬСЬКИЙ.**

Заступник начальника ДОРУРПу Південної залізниці **БЕРЕЗНЯК.**

Прокурор Поліського району, молодший радник юстиції (Київська область) **РЕУТ.**

Заступник керуючого Укрлісбудторгом (м. Київ) **А. ФРІДМАН.**

Начальник розвідувальної партії Одеського філіалу Інституту «Укрдіпроводгосп» **ПОТЕЛЯХОВ.**

Заст. начальника Запорізького облуправління зв'язку **САМОЙЛЕНКО.**

Начальник відділу праці та зарплати Сталінського управління «Сталінжитлобуд» **М. ЗАВЕРТКІНА.**

Заст голови правління Харківської облспоживспілки **МІНЄЄВА.**

Головний інженер Київського міськжитлоуправління **П. САВКОВ.**

Заст. зав. Іванківським райсоцзабезом, Київської області **В. ОСИПОВ.**

Заст. голови виконкому Одеської міськради **В. ТИТОВ.**

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

«Історія з музеєм» — так звався фейлетон, надрукований у № 24 «Перця» за 1959 р. У фейлетоні розповідалося про те, як Волинське обласне управління культури вселилося в приміщення краєзнавчого музею, за рахунок коштів, асигнованих на ремонт нового приміщення музею, капітально відремонтувало свої кабінети, а музей як закрили в червні 1959 р., так досі й не відкрили.

У Луцьку прочитали фейлетона й образилися. Начальник облуправління культури т. Шановський написав до редакції спростування, в якому заявив, що музей почне діяти в новому приміщенні наприкінці січня 1960 р., а виступ Перця назвав «вигаданим і сміховинним». А секретар обкому КП України т. Калита назвав фейлетон ще дошкульніше: «необ'єктивним, тенденційним, таким, що не відповідає дійсності».

Довелося Перцеві знову повертатися до «Історії з музеєм». Приїхали ми на місце і виявили, що не фейлетон, а обидва спростування вигадані, сміховинні, необ'єктивні, тенденційні і такі, що не відповідають дійсності. Про це ми написали в № 8 журналу (фейлетон «Ай-яй-яй») і підтвердили двома документальними фотознімками.

Після другого виступу Перця перший секретар Волинського обкому партії тов. Грушецький І. С. повідомив редакцію:

«Волинський обком КП України вважає, що фейлетон, опублікований в № 8 журналу «Перець» за 1960 рік, правильно відмітив зволікання з відкриттям обласного краєзнавчого музею.

Обласний краєзнавчий музей розпочав свою роботу в новому приміщенні. У музеї додатково відкрито картинну галерею».

★ У «Перці» № 2 за 1960 рік було надруковано замітку «Коли відсутня чулість» про те, що у нарсуді Нововолинського району зволікається розгляд заяви гр-ки Шлапак Я. М.

Як повідомив голова Волинського обласного суду т. І. Цілуйко, народному судді т. Лагоді за зволікання розгляду справи зауважено. Заяву гр-ки Шлапак задоволено.

★ У тому ж номері, в замітці «Сестрички-поливалочки» писалося про те, що Одеська міжобласна торговельна база Укоопкультторгу витрачає гроші на непотрібні перевозки товарів.

Колектив бази, обговоривши цю замітку, визнав наведені факти правильними. На винних — старшого товарознавця Ткача Л. І. та товарознавця Халтуріну Н. С. накладено адміністративні стягнення.

★ «Ангели у відділі пропаганди» — так звався фейлетон, надрукований у «Перці» № 3, в якому розповідалося про послаблення науково-атеїстичної пропаганди серед населення Ананьївського району.

Завідуючий відділом пропаганди та агітації Одеського обкому КП України т. В. Коновалов повідомив, що цей фейлетон обговорювався на бюро Ананьївського райкому партії. За послаблення науково-атеїстичної пропаганди завідуючому відділом пропаганди та агітації райкому т. Шиловському зауважено.

★ Директор Глеваської середньої школи, Васильківського району, Попович Т. Ф. зловживав своїм службовим становищем. Про це писалося у фейлетоні «Здоровенькі були!», надрукованому у № 3 «Перця».

Після виступу Перця Київський облВНО звільнив Поповича з посади директора школи, залишивши його там учителем хімії.

★ У тому ж номері, у фейлетоні «Природа і люди» писалося про керівників радгоспу «Волноваський» (Сталінська область), які більше дбали про будівництво власних будинків, ніж про ремонт тваринницьких приміщень.

Як повідомив начальник Сталінського облуправління радгоспів т. Волченко, на директора радгоспу Саввахая І. Д. та головного бухгалтера радгоспу Золотарьова А. Н. накладено адміністративні стягнення.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Замолоду.

На старості.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19,** Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (433) (на украинском языке). Підписано до друку 5. VII. 1960 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 00971. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 3902 Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

РІГ ДОСТАТКУ ІМПЕРІАЛІСТІВ